

Uvæsen, og vil overhovedet forstyrre al kirkelig Orden. Foruden disse Betæneligheder har jeg tænkt mig mangfoldige Forhold, hvori den geistlige Mand kan komme efter dette Forslags Oplyselse til Lov, og hvor han vil bestinde sig i en ubehagelig Collision; jeg tænker mig, at der f. Ex. kan komme en Landplage, en Epidemie, som Cholera, og nu vide vi, at Præsten efter sin egen Samvittighed, sin Embedspligt, Loven og Anordningerne i visse Tilfælde har at udføre den legemlige Forpleining, eller idetmindste have Tilsyn med den, for ikke at tale om den kirkelige Trøst, som han skal bringe sine af Sygdommen ansegede Sognekfolk. Hvad skal nu den Præst gøre, som i sit Sogn vel har Sognekfolk, men ikke Menighedsmedlemmer, og hvor man netop har sat ham Stolen for Døren? Tør han gaae ind til de Familier, hvor maaffee Patienten vil afficeres ved at see ham, fordi det vilde fremkalde ubehagelige Grindringer, som muligen kunde hidrøre fra en Misforstaaelse, der let itide kunde have været hævet, naar man ikke strax havde grebet til Sognebaandets Løsning? Vi kunne jo forestille os, at det kan gaae en Præst, som det saa ofte gaaer os, at vi under truende Forhold hendrages mere til at sørge for dem, der ere os kjærest; Præsten kan tænke: i et andet Sogn, eller maaffee flere Sogne er der mange Menighedsmedlemmer, som ere blevne mig kjære og dyrebare, netop fordi de have valgt mig, og jeg vil derfor drage hen og trøste dem saa godt jeg kan, og jeg tør vist forudsætte, at de andre Præster, som have Menighedsmedlemmer i mit Sogn, ville vise den samme Omhu og Kjærlighed for dem. Jeg finder nu, at en saadan Præst virkelig var i en ubehagelig Collision, om han skal forlade dem, mellem hvilke han egentlig har sit Underhold, og for hvilke han egentlig er bleven ansat som Sjælesørger, for at drage hen til Andre, som have valgt ham og, som maaffee i mange Henseender kunne være ham kjære og modtagelige for hans Trøst.

Det er ogsaa fra en anden Side, at dette Forslag har sine Betæneligheder; thi ingen Steder i den evangelisk-lutheriske Kirke findes der en saa stor Frihed, som den, der her foreslaaes; see vi f. Ex. hen til Tydskland, ville

vi finde, at de evangelisk-lutheriske Menigheder ikke have Frihed i en saa stor Udstrækning; betragte vi Forholdene i Slesvig, ville vi finde, at vore slesvigske Brødre ikke ville kunne komme til at tage Deel i den Frihed, som dette Lovforslag hjemler. Gaae vi dernæst over Dresfund, saa ville vi finde, at vore skandinaviske Brødre heller ikke have denne Frihed, og der kan dog Ingen paastaae, at kirkelig Sands er mindre i Sverrig end her, men dog har man ikke seet, at der er nogen Trang til Sognebaandets Løsning. Vel er det saa, at, da denne Sag blev bragt paa Bane af en Mand, der havde saa stor Autoritet, saa fandt den ogsaa der Gjenslang, men vi have aldrig seet, at denne Gjenslang er blevet til Noget; man har vel seet en enkelt Hentydning dertil, men det er aldrig blevet til Handling. Det egentlige Danmark vilde saaledes være det eneste Sted, hvor den evangelisk-lutheriske Kirke vil have denne betænelige Frihed for Menighedens Medlemmer til at vælge, hvilken Præst de vilde. Naar jeg, uagtet alle disse Betæneligheder, som baade jeg og mange Andre have, alligevel ikke finder mig kaldet til at stemme imod Loven, saa ligger det ikke deri, at jeg har forandret min Anskuelse, og heller ikke mig vitterligt, at de Mænd, der ere optraadte imod dette Forslag, have forandret deres Anskuelser, men deri, at vor Grundlov giver en udvidet Religionsfrihed, og altsaa erkjender jeg, at vi ogsaa indenfor Folketikkens Grændser maae have en større Frihed til at bevæge os. Jeg har ikke kunnet undlade her blandt mine Medborgere at udtale den Ængstelse og Bekymring, jeg har havt i denne Sag, og det skulde heller ikke staae ganske uimodsaagt, som om denne Lov har vaakt almindelig Glæde; thi, det er mig vitterligt, at den har vaakt megen Ængstelse og Bekymring hos Mange. Jeg kan slet ikke undre mig over, at de ærede Rigsdagsmænd for Præsts Amts 4de Valgfreds (Grundtvig), for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) og for Aalborg Amts 1ste Valgfreds (Hass), der indgave en Petition derom til Stænderne i Viborg 1836, som have arbejdet fra den første Begyndelse for Sognebaandets Løsning, at de modtage den med Glæde; thi det er jo altid meget